

ଖଣ୍ଡା ଝୁଲେ ଶିରକାପର,
ଫଣୀର ରସି ଗଳାକା ହାର,
ଲକ୍ଷେ ଟଙ୍କା ପୁରସ୍କାର ।
ମରଦ ସିଂ ବା ତା' ମୁର୍ଦ୍ଦାର,
ଲକ୍ଷେ ଟଙ୍କା ପୁରସ୍କାର ।

ମରଦ ସିଂ... ତାକୁ ସର୍ଜାର
ଖୁନ୍ କରେ, ଲୁଟ କରେ, ମଣିଷ ମାରେ;
ମରନ ସିଂ..... ଧନିକ ଥରେ, ପୁଲିସ ଡରେ
ମରନ ସିଂ.....ମଣିଷ ମାରିପାରେ!!

ସର୍ଜାର କହେ-
ଗ୍ରେସ୍ତାର କର ଗ୍ରେସ୍ତାର ।
ଖୁନ୍ କରେ, ଲୁଟ କରେ, ମଣିଷ ମାରି
ସେ ଫେରାର ।
ମରଦ ସିଂ ତାକୁ ସର୍ଜାର ।

କାବ୍ୟକୃତି - ପୁନଶ୍ଚ

ଫରିଆଦ

କବି ରଘୁନାଥ ଦାସ

ଖୁନ୍ କରି, ମଣିଷ ମାରି

ମରଦ ସିଂ ଚମ୍ପଟ ଦିଏ

ଘଞ୍ଚି ଅଭାୟାରଣ୍ୟ

ଯେଉଁଠି-

ଝୋପଡ଼ିଘରେ ଜାବୁଡ଼ିଧରେ

ଏକ ଆରେକେ

ଜୀବନ ଭରା ଦୈନ୍ୟ;

ଯେଉଁଠି

ଅଣଓସାରି ଖସରାଗଳି

ସାପ ଭଳି ମାରିଛି ସାତ ଟେକି,

ଓଗାଳି ବାଟ ରହିଛି ନାଗ

ଉଚ୍ଚେ ଫଣା ଟେକି,

ଆଉ, ଅନ୍ଧାର ଜମେ କୁଡ଼କୁ କୁଡ଼

ଶୋଇ ଯାଆନ୍ତି ଏକା ସାଥୀରେ

ମଣିଷ ଆଉ ମଢ଼,

ଯେଉଁଠି

କଥା କଥାକେ ଛୁରି ଚାଲେ,

ଦାନ୍ତ ପଡ଼େ ଝଡ଼ି,

ସେଇଠି ।

ସିଂହଗଡ଼ ଉଠିଛି ସେଠି ଗଢ଼ି

ସେଇଠି ସିଏ ପୁଲିସ ସାଥେ ଲଢ଼ି

ମାନିନି ହାର, ଲଭିନି ପରାଜୟ ।

ସେହି ସେ ଗଡ଼େ ମରଦ ସିଂ ରହେ,

ରହେ ବେପରବାଏ ।

କୋଟଟ କଳା ବସ୍ତ୍ର,

ଶାସ୍ତ୍ରୀବୁଢ଼ା ସାଥୀରେ ପରା

ଜମିଯାଇଛି ମିଆଁପୁଅର ଦୋଷ୍ଟି;

ହାଡ଼ିଆଭାଇ ବୁଲି ବିକୁଛି

ରାଗରାଗୁଆ ଚଣା;

ଆପାନ୍ନା ତେଣେ ମେଲି ଦେଇଛି

ମସ୍ତୁଲିଆ ଗାନା,
ନର୍ଦ୍ଦମାର ପୋତ ସାଥୀରେ
ତାତିର ଖୁସବୁ ମିଶେ
ଲୀଳ ଗୁଲୀପି ଗିଲାସଟାରେ
(କ'ଣ କହିବି?)
ଚୌଦଭୁବନ ଦିଶେ ।

ନେପଟା ଚାଳ
ବହଳ ଧୂଆଁ
ସନ୍ତସନ୍ତା ମାଟି,
ଭଣଭଣିଆ ଅଳିଆ ଗଦା
ଚାଞ୍ଚିରା ଆଉତାଟି ।
ତା ଭିତରୁ ଉକୁଟି ଉଠେ

କୁଙ୍କୁମ ବାଲି
ଘୁଂଘୁର ନାଲି
ଘାଘର ଘିରି ଘିରି;

ବାଇଜୀ ନାଚେ;

ସରଗ ଛାଡ଼ି ଓହ୍ଲାଇ ଆସେ ପରୀ ।

ଏ କଣେ ଶୁଣ ବକରୀଟାଏ

ସେ କଣେ ଶୁଣ ଗୋପିଆ ବଡ଼ବୋଲା;

ପଡ଼ିଶା ଘରେ ପାର୍ବତୀ ରହେ,

କୋଳରେ ତା'ର

ମା' ନଥିବା ବାପା ନଥିବା ପିଲା ।

ନେହି ସେ ଗଡ଼େ ମରଦ ସିଂ

ବାଦଶାଟାଏ ଜାଣ;

ସେଠି ସେ ପାଏ

ସମାଜ ଯାହା ଦେଇନି ଭୁଲେ,

ମଣିଷ ହେବା ମାନ ।

ଖୋଦା, ହେ ମୋର ମହାପ୍ରଭୁ

ଜନମ ହେବା ଆଗୁ

ତୋ ପାଖେ ପରା ହଲପ କଲି

ମଣିଷ ହେବି ବୋଲି ।

ଦୁନିଆଁଟାରେ ମଣିଷ କାହିଁରେ ?

କେଇଟା ବାଘ

ବାକିତକ ଛେଳି!!

ଅମାର ଘରେ କୋଲପ ଦେଇ

ଅମୀର ସାଜେ ଯେହୁ,

ମରଦ ସିଂହ ଚାହେଁ ରେ ଚାହେଁ

ତାହାରି ତାଜା ଲହୁ ।

ତୋପ ମୁହଁରେ କରେ ଯେ ଲୋପ

ଜନ୍ମଗତ ମଣିଷ ଅଧିକାର,

ପିଣ୍ଡଲ ଭରେ ତାହାରି ଲାଗି,

‘ହେଲେ ହେବି ବା ଖୁନି, ଦାଗୀ

ଖପୁରୀ ତାର ଉଡ଼ାଇ ଦେବି;

ହାତକୁ କରି ଲାଲ୍ ।

ହେବନି କେବେ ହେବନି କେବେ

କାବ୍ୟକୃତି - ପୁନଶ୍ଚ

ଫରିଆଦ

କବି ରଘୁନାଥ ଦାସ

ସେ ଲାଗି ମନସ୍ଥାପ ।

ଖୁନ୍ କରି, ଲୁଟ କରି, ମଣିଷ ମାରି

କରୁଲି କିରା ପାୟ?

ମହାପ୍ରଭୁ, ତୁ ତ ସବୁରି ବାପ,

କର ନିଶାପ ।